

privat Selskab udføre en Drift af saa overordentlig stor Betydning for hele vor Samfundsøkonomi som denne, men særlig fordi Erfaringen viser, at den danske Stat altid staar som den svage over for det forenede Dampskibsselskab. Selskabet har som den klogtige og stærke Forretningsmand, det er, haft Overtaget, hver Gang det gjaaldt om at forhandle med Staten om en Kontrakt, og ogsaa, naar det gjaaldt om Forstaaelsen af disse Kontrakter. Jeg skal blot erindre om — hvad jeg udførlig behjste ved Forespørgslen i Efteraaret —, hvorledes den klare og tydelige Bestemmelse om de 50,000 Kr. i direkte Subvention, der skulde bortfalde, naar Godsmængden oversteg det bestemte Antal Tons, ikke er bleven overholdt, men at Selskabet vedblivende har faaet sin fulde Subvention. Jeg kaster ikke hele Skylden herfor over paa den højtærede Minister, jeg indrømmer, at Rigsdagen har sin Part og Del deri, men det viser, hvor overordentlig svag og uheldig Staten staar over for den stærke Kontrahent. Jeg har derfor den Tro, at vi hellere i Dag end i Morgen maa se at komme til en Ende i denne Sag og komme ud af det Kontraktforhold, hvori vi, som Erfaringen viser, altid have været de smaa.

M. Nielsen: Inden vi gaa til Afstemning, vil jeg dog gøre en lille Bemærkning angaaende det omstridte Spørgsmaal: Esbjerg—Barkston. At tage Forslaget tilbage er en Tante, som jeg nok har kunnet gøre mig fortrolig med, men jeg kan ikke undlade at sige til den højtærede Minister, at han havde tjent dette Spørgsmaals Løsning nok saa vel, hvis han, enten umiddelbart før eller efter, at han havde understrevet denne Kontrakt, havde henvendt sig til Finansudvalget og med dette søgt en Forhandling, der kunde have fremkaldt en Forstaaelse af, hvad der var at gøre i Løbet af den kommende Sommer, indtil vi til Efteraaret paa ny kunde tage fat paa Arbejdet i denne Sag. Det har den højtærede Minister ikke gjort. Han har kastet Kontrakten ind i Debatten her, og det har bevirket, at vi staa uklare og usikre. Jeg kaster ingenlunde Brag paa den Indvending, der navnlig er kommen frem fra deres Side, der ikke have været med til at stille Forslaget, nemlig Indvendingen om, at Forslaget, som det her er stillet, ikke er saa behørigt ophjst, som det kunde være ønskeligt. Det kan ikke nytte at ville bortdiskutere det. Men paa den anden Side er derne Indvending ikke af en saa overvejende Bægt, at der derfor er Grund til at frasalbe Forslaget, naar vi ikke

have Sikkerhed for, at vi kunne faa Spørgsmaalet tilfredsstillende ordnet ad anden Vej. Det er ikke af saa overvældende Bægt, thi saa vi det vedtaget i dette Ting, og det gaar op til Landstinget, vil Vedtagelsen af Forslaget deroppe — hvis den da kommer — sikkert ske under Forudsætninger, der gør en Løsning af Spørgsmaalet mulig. Det afstrækker mig altsaa ikke. Forslaget er ikke saa overvejende, som jeg kunde ønske, at det var, og det er en Svaghed, det indrømmer jeg, men der er ikke andet at gøre, end at vedtage det, naar henfæs til den Maade, hvorpaa denne Sag er behandlet og truffet i Langdrag fra først til sidst, og efter at Ministeren nu har kastet Kontrakten ind i Forhandlingen, uden at vi ere i Stand til med Sikkerhed — bortset fra de almindelige Udtalelser, Ministeren har fremsat i Dag — at vide, under hvilke Forudsætninger der skal arbejdes i den kommende Sommer. Derfor er jeg enig i den Betragtning, der leder til det Resultat, at Forkastelsen af Uendingsforslaget i Dag kan blive skæbnesvangere for denne Sags Gang i Fremtiden. Jeg betragter det som det heldigste for Sagen, at Forslaget vedtages her ved denne Afstemning og saa gaar til Landstinget til fortsat Forhandling. Vi kunne saa maasse i Mellemtiden faa Ministeren i Tale i Finansudvalget. Det vilde jo ikke være nogen Ulykke, hvis vi skulde komme til ved eneste Behandling eller i Fællesudvalget at opgive, hvad vi nu her vedtage. Jeg siger ikke, at jeg ønsker det, men blot, det kunde være en Udvej. Værdige Medlemmer behøve derfor ikke at være bange for at vedtage Forslaget her i Dag, fordi de mene, at der skulde yderligere Underøgelser til. Forkastes Forslaget i Dag, vil det blive en Svækkelse for Sagen i Fremtiden, som jeg ønsker ikke maa blive den til Del.

Wulff: Naar jeg har bedt om Ordet, er det blot for med nogle saa Bemærkninger at moditere min Afstemning i Spørgsmaalet angaaende „Berlingske Tidende“. Den ærede Ordfører sluttede sin Tale før med en Slutningseffekt, som var rettet til den Side af Salen, som jeg tilhører. Han erklærede, at det vilde være noget nyt, vi indførte, hvis vi ikke ogsaa i dette Tilfælde fulgte vore Repræsentanter i Finansudvalget. Jeg skal dog tillade mig at sige, at jeg ser paa dette Forhold paa en noget anden Maade. Det var jo Partidisciplinen, som det ærede Medlem foreholdt os, at vi skulde iagttage. Jeg ser nu paa det Forhold saaledes, at jeg nok i Reglen følger mit Partis Repræsentanter i det ene eller andet Udvalg, men jeg gør